

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudkyň Olgy Stránské a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci **žalobců: a) S. N. S., K.**, se sídlem V., P., IČ: , **b) Bc. I. A.**, bytem Š., K., obou zastoupených JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti **osob zúčastněných na řízení: 1)** Mgr. J. A., bytem H., adresa pro doručování Š., K., **2)** Z. H., bytem H., P., **3)** M. H., bytem H., P., **4)** Ing. J. P., bytem V J. , P., **5)** M. B., bytem Fr. S. , K., **6)** J. B., bytem Fr. S. , K., **7)** B. D., bytem H., P., **8)** T. F., bytem D., K., **9)** A. F., bytem H., K., **10)** Ing. M. G., bytem K., P., **11)** K. G., bytem K., P., **12)** P. H., bytem K., P., **13)** D. H., bytem S., K., **14)** K. H., bytem A., P., **15)** Ing. J. H., bytem H., K., **16)** Ing. M. H., bytem H., K., **17)** Ing. P. H., bytem C., P., **18)** M. H., bytem N. V., P., **19)** Z. H., bytem N. V., P., **20)** M. K., bytem L., P., **21)** M. K., bytem L., P., **22)** P. K., bytem B., K., **23)** P. K., bytem L., P., **24)** M. K., bytem K., P., **25)** M. K., bytem K., P., **26)** V. L., bytem D., K., **27)** RNDr. J. P., bytem V., P., **28)** RNDr. J. P., bytem V., P., **29)** I. P., bytem B., K., **30)** P. S., bytem K., Č., **31)** P. Š., bytem D., K., **32)** A. Š., bytem D., K., **33)** M. V., bytem Č., P., **34)** Mgr. A. V., bytem Č., P., **35)** M. V., bytem Č. a., K., **36)** E. V., bytem H., K., osoby zúčastněné na řízení **5) – 36)** zastoupeny PaedDr. J. V., bytem K. K., Ú., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, čj. 030203/2014/KUSK,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, čj. 030203/2014/KUSK, sp. zn. SZ 006883/2014/KUSK REG/MK, a rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 30. 10. 2013, čj. MUCE 45338/2013 OSU, sp. zn. výst.: 40731/2012/Ma/Ko/P259/22/urpp, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 27.093,80 Kč, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále též „stavební úřad“), ze dne 30. 10. 2013, čj. MUCE 45338/2013 OSU, sp. zn. výst.: 40731/2012/Ma/Ko/P259/22/urpp. Stavební úřad tímto rozhodnutím, jehož zrušení se žalobci taktéž domáhají, zamítl žádost (podanou mimo jiných i žalobci) o prodloužení platnosti územního rozhodnutí vydaného stavebním úřadem dne 23. 9. 2010, sp. zn. výst.:003531/2008/Ro/Ko/P259/22/ur, MEUC-049423/2010, na územní rozhodnutí o umístění stavby komunikace a veřejného osvětlení, kanalizace a kanalizačního potrubí, vodovodu a vodovodního potrubí, STL plynovodu a přípojky pro odběrné plynové zařízení na pozemcích označených v tomto rozhodnutí v k. ú. Kosoř, a dále na územní rozhodnutí o změně využití území v lokalitě „Na Skalách“ a stanovení podmínek věcné a časové koordinace provádění staveb rodinných domů na pozemcích označených v daném rozhodnutí v k. ú. Kosoř, na základě zastavovací studie lokality „Na Skalách“. Stavební úřad uzavřel, že stavba umístěná původním územním rozhodnutím je větší než pozemky, na nichž je umístěna. Úpravou hranice katastrálním operátem došlo k nesouladu původního územního řízení s platným územním plánem obce Kosoř a umísťovaná stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací.

Žalobci předně namítají zmatečnost výroku napadeného rozhodnutí. Nebylo jím totiž rozhodnuto o odvolání všech účastníků. Žalovaný se zjevně domníval, že odvolání podal pouze žalobce a) a vydáním rozhodnutí považuje věc za skončenou. Napadené rozhodnutí je zmatečné a v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, přičemž pochybením žalovaného došlo též porušení zásad správního řízení (§ 2 odst. 4, § 3 a § 6 odst. 2 správního řádu).

Dále žalobci namítli porušení § 65 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad totiž řízení o prodloužení platnosti vydaného územního rozhodnutí přerušil z důvodu nutnosti vyřešení předběžné otázky dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Po vyřešení předběžné otázky pak žádost bez dalšího zamítl. Porušení § 65 odst. 2 citovaného zákona, podle něhož správní orgán vyrozumí účastníky o pokračování v řízení, konstatuje v napadeném rozhodnutí i žalovaný, podle něj však tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Podle žalobců tato vada ovšem vliv na zákonnost rozhodnutí měla. Byla jim totiž upřena možnost vyjádřit se k vyřešení předběžné otázky, čímž došlo i k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Podle judikatury správních soudů i odborné literatury má vada spočívající v upření práva vyjádřit se ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud by žalobci měli možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, informovali by stavební úřad o nových skutečnostech a řešeních, jimiž by mohlo být docíleno jiného výsledku řízení o jejich žádosti, zároveň by mohli využít svého práva žádat o přerušování řízení ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu např. i za účelem podání žádosti o změnu vydaného územního rozhodnutí. O tato procesní práva je však stavební úřad nezákonným postupem připravil. Žalobci v této souvislosti namítli též porušení principu legitimního očekávání a zásady efektivit. Legitimně totiž očekávali, že stavební úřad poté, co odpadne překážka řízení, oznámí pokračování v řízení a dá jim možnost vyjádřit se a učinit návrhy či úkony přiměřené povaze rozhodnutí o předběžné otázce. Získání územního rozhodnutí bylo pro žalobce v dané věci časově a finančně velmi nákladné. Nezákonnými rozhodnutími správních orgánů byly tyto náklady zcela zmařeny.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Stavební úřad sice nepostupoval v souladu s § 65 odst. 2 správního řádu, nicméně tato skutečnost nemohla mít vliv na výsledek řízení, neboť i přes tuto vadu by nepochybně došlo k zamítnutí žádosti. Z rozhodnutí katastrálního řádu totiž

jasně vypnulo, že posunutá hranice k. ú. Kosoř není chybou a pozemek, na němž je v původním územním rozhodnutí umístěna komunikace, zasahuje na pozemky jiného katastrálního území mimo území Středočeského kraje. Část komunikace, která přesahuje na pozemky mimo území obce Kosoř, nelze posuzovat podle územního plánu uvedené obce, a záměr tedy není v souladu s § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Územně plánovací dokumentace neplatí na jiném území, než na území obce Kosoř. Vydaný územní plán je závazným podkladem pro rozhodování v území a stavební úřad nemůže postupovat v rozporu s tímto dokumentem.

V replice k vyjádření žalovaného žalobci setrvali na žalobním návrhu a upozornili na to, že žalovaný se nikterak nezbyl namítanou zmatečností výroku napadeného rozhodnutí ani porušením § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud by správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, mohlo mít řízení zcela jiný výsledek. Pokud by žalobci měli v přerušném řízení prostor pro zajištění oddělení části pozemků, které jsou ve vlastnictví žalobce a) a jejich současného sloučení s jinými pozemky těchto vlastníků, zůstal by výrok územního rozhodnutí z roku 2010 v platnosti a jeho podmínky by byly v souladu s územním plánem. Žalobci rozporují též tvrzení žalovaného, podle něhož část komunikace zasahuje na pozemek jiného k. ú. Záměr komunikace se vždy nacházel na území k. ú. Kosoř. Žalobci pak nesouhlasili ani s interpretací žalovaného, podle něhož „*posunutá hranice k. ú. Kosoř není chybou*“; o chybu se zásadním dopadem do práv žalobců se jednoznačně jedná.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Z předloženého správního spisu soud v této souvislosti ověřil, že stavební úřad usnesením ze dne 21. 11. 2012, čj. MUCE 48660/2012 OSU, přerušil řízení o žádosti (podané žalobci a dalšími 36 osobami) ze dne 1. 10. 2012 o vydání rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. výst.:003531/2008/Ro/Ko/P259/22/ur, MEUC-049423/2010. Stavební úřad řízení přerušil s odkazem na § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to „*z důvodů nasvědčujících předběžné otázce, kterou je nesoulad mezi zákresem hranice k. ú. Zadní Kopanina a k. ú. Kosoř, konkrétně KN 433, jehož se předmětné územní rozhodnutí týká.*“ Poté, co stavební úřad obdržel rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, ze dne 3. 5. 2013, sp. zn. OR-834/2012-101, vydal shora označené rozhodnutí, kterým zamítl žádost o vydání prodloužení platnosti územního rozhodnutí.

První žalobní námitku spočívající ve zmatečnosti výroku napadeného rozhodnutí krajský soud důvodnou neshledal. Ze správního spisu je sice zjevné, že odvolání proti výše označenému rozhodnutí stavebního úřadu podali nejen oba žalobci, ale též téměř čtyři desítky dalších osob, přičemž výrok žalobou napadeného rozhodnutí výslovně jako odvolatele označuje pouze žalobce a), výše uvedené však podle názoru zdejšího soudu nepředstavuje pochybení, jež by v napadené věci mělo vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobcům je třeba dát za pravdu v tom, že napadené rozhodnutí nerespektuje požadavek plynoucí z § 68 odst. 2 správního řádu, neboť výroková část rozhodnutí žalovaného přesně neoznačuje předmět řízení. Tím totiž bylo nejen odvolání žalobce a), ale též odvolání dalších osob. Takto popsaná vada by sice v obecné rovině za určitých okolností nepochybně mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu. V projednávané věci však v tomto ohledu zdejší soud nemohl přehlédnout jak tu skutečnost, že společné odvolání všech účastníků bylo obsaženo v jednom podání (a nemohlo tak kupříkladu dojít k záměně odvolacích námitek

jednotlivých odvolatelů či jejich opomenutí), tak i to, že všichni odvolatelé bylo shodně zastoupení totožnou zástupkyní. Přestože se tedy striktně formálně vzato žalovaný dopustil pochybení, pokud jde o označení předmětu svého rozhodnutí, nemohl takovým svým postupem vyvolat jakékoliv pochybnosti o tom, o jakém odvolání (z hlediska formy i obsahu) rozhodoval. S ohledem na jednotné zastoupení pak byli s výsledkem řízení všichni účastníci řádně obeznámeni. K výše uvedenému lze dodat, že pokud soud shledá vadu řízení, a jedná se toliko o vadu řízení, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, není to důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001-51).

Další žalobní námitka vznesená žalobci se pak v projednávané věci týká tvrzeného porušení § 65 odst. 2 správního řádu, podle něhož *„[s]právní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3. Bylo-li řízení přerušeno podle § 64 odst. 2 nebo 3, může v řízení správní orgán pokračovat též na požádání účastníka, který požádal o jeho přerušení. O tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu“*. Mezi účastníky v projednávané věci není sporu o tom, že stavební úřad postupoval v rozporu s tímto ustanovením, a v přerušném řízení vedeném o výše označené žádosti žalobců pokračoval, aniž by o tom účastníky vyrozuměl. Zatímco podle žalovaného nemohl mít takový postup stavebního úřadu na výsledek řízení vliv, žalobci setrvávají na tom, že jde o vadu řízení ovlivňující zákonnost rozhodnutí ve věci.

K takto vymezenému sporu je třeba předně uvést, že obdobnou právní otázkou se již správní soudy ve své judikatuře zabývaly. Jak přitom výslovně plyne kupříkladu z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2011, čj. 38 Ad 32/2010-20 (rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz), nevyrozumění žalobce o pokračování v řízení podle § 65 odst. 2 věta třetí správního řádu představuje vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud v Praze se s takto vysloveným názorem ztotožňuje a má za to, že není důvod se od něj v projednávané věci odchýlit. Je především třeba zdůraznit, že žalobce byl v projednávané věci shora popsaným postupem stavebního úřadu významně krácen zejména na svém právu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, tedy především k výše označenému rozhodnutí katastrálního úřadu. Uvedené platí tím spíše, že z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu jasně plyne, že zmíněné rozhodnutí katastrálního úřadu představovalo zcela stěžejní podklad pro rozhodnutí stavebního úřadu ve věci samé (o žádosti o vydání rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí). Zmíněným postupem pak stavební úřad taktéž fakticky zamezil žalobcům případně procesně reagovat na závěry plynoucí z rozhodnutí katastrálního úřadu (na řešení předběžné otázky, kvůli jejímuž posouzení bylo řízení přerušeno). S ohledem na povahu projednávané věci (nejasnosti ohledně hranice katastrálních území, na nichž je stavba umístěna) nelze souhlasit se žalovaným v tom, že na výsledek řízení nemohla mít vliv skutečnost, že stavební úřad řádně nevyčkal na případnou argumentační či procesní reakci účastníků řízení.

V návaznosti na výše uvedené tedy Krajský soud v Praze shledal, že řízení před správními orgány je stiženou vadou takové intenzity, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto je nutno žalobou napadené rozhodnutí zrušit [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že popsanou vadou bylo stiženo již řízení před správním orgánem I. stupně, přistoupil soud s odkazem na § 78 odst. 3 s. ř. s. též ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu. Právním názorem, který vyslovil krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku, jsou v dalším řízení správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobcům, kteří byli ve věci úspěšní, přiznal soud náhradu nákladů řízení ve výši 27.093,80 Kč. Tyto náklady spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 8.000 Kč a v odměně jejich zástupce ve výši 19.093,80 Kč. Tato odměna se skládá ze tří úkonů právní služby po 2.480 Kč za dva žalobce, tedy 6 x 2.480 Kč [převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika k vyjádření žalovaného – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citovaného vyhlášky), to vše navýšeno o 21% DPH ve výši 3.313,80 Kč.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. ledna 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Alena Lébllová